

VIATGE INESPERAT A PRAGA.

Alba Calderón Dilmé

Hola em dic Paula, tinc 34 anys, visc a Caldes de Malavella, faig gimnàstica rítmica i sóc escriptora de llibres infantils i juvenils.

Un dels llibres que he escrit es titula “Viatge inesperat a Praga”.

Us vull explicar la meva història... Quan tenia deu anys estava jugant amb una capsa de fusta. L’havia pintada com si fos un robot. M’agradava molt dibuixar i pintar. Em vaig posar dins la capsa i de cop... la capsa es va començar a moure; vaig mirar el rellotge. Eren les onze del matí, de cop vaig sentir un camió. Vaig cridar i cridar, però ningú no em sentia. Unes hores més tard...vaig tornar a mirar el rellotge i ja eren les deu de la nit!! De cop vaig sentir soroll d’aigua i...xof!

-Aigua! –vaig cridar.

En un instant, craac!

-Roques!

Es va trencar la capsa de fusta!

-Auxiiiiiii! – vaig cridar.

De sobte... va caure una corda a l’aigua, m’hi vaig agafar i vaig començar a pujar. Quan vaig ser a dalt.

-Hola! –em va dir un nen més o menys de la meva edat.

-Em dic Igor! Benvinguda a Praga! Com et dius? Quants anys tens? D’on vens? Per què estaves allà baix a l’aigua? – I va senyalar cap a baix del penya-segat.

Jo pensava....renoi! Aquest nen no calla mai!

Vaig estar vivint uns quants dies amb ell, concretament dos mesos. Ens ho vam passar “pipa”, em va ensenyar els cristalls de Bohèmia, l’església, etc...però al cap d’uns dies vaig decidir tornar a casa amb la meva família.

Deixar a l’Igor amb la seva nova família, per cert, de gossos, va ser molt trist però ho vaig superar. No oblidaré mai aquell nen que em va canviar la vida. Jo vaig tornar amb tren, amb uns diners que havíem recollit expressament per tornar.

No sé on parerà l’Igor, però, n’estic segura que és feliç i això fa que no em penedeixi d’haver tornat amb la meva família.